

ทะลุมิติ: รุ่งอรุณสุโขทัย

นวนิยายแฟนตาซีอิงประวัติศาสตร์

เฟิงสอเบ๋นทรานซ์เสร็จ เฟิงได้คณะในฝัน และกำลังจะหนีไปตัดขาดจากโลกทั้งใบใน
ป่าลึกหนึ่งสัปดาห์ แต่จักรวาลกลับพาเธอไปไกลกว่านั้น — ไกลไปแปดร้อยปี สู่เช้าวัน
แรกๆ ของกรุงสุโขทัย

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ ๑ — หลังเอ็นทรานซ์

ประกาศผลสอบออกมาตอนหกโมงเช้า และตอนนี้เป็นบ่ายสามของวันเดียวกัน พิมพ์ชนก แสงอรุณ หรือที่เพื่อนเรียกสั้นๆ ว่า “พิม” ยังยิ้มไม่หุบ ชื่อของเธออยู่ในประกาศรับตรงคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ลำดับที่สิบเอ็ด จากผู้สมัครหลายพันคน

หกเดือนที่ผ่านมาคือฝันร้ายที่ประกอบด้วยตำราติวและกาแฟกระป๋อง แต่ตอนนี้มันจบแล้ว และรางวัลที่พิมให้ตัวเองไม่ใช่ของแบรนด์เนมหรือทริปต่างประเทศ — มันคือการหายตัวไปจากทุกคนเป็นเวลาเจ็ดวันเต็ม

“หนึ่งสัปดาห์ในป่าผาเงิน ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์ ไม่มีไลน์กลุ่ม ไม่มีใครโทรมาถามคะแนน” พิมพูดกับตัวเองพลางเข็นรถเข็นผ่านชั้นอุปกรณ์แคมป์ในห้างสรรพสินค้ากลางเมือง มือหนึ่งถือโน้ตบุ๊กเครื่องเก่าที่ตั้งใจจะฝากไว้ให้แม่เก็บ เพราะในป่าคงไม่มีที่ชาร์จอยู่แล้ว

เธอเลือกซื้อไฟฉายคาดหัว มีดพับ ผงซักฟอกก้อนเล็ก และแผนที่กระดาษแบบเก่าที่ไม่ต้องพึ่ง GPS ทุกอย่างพร้อมสำหรับการตัดขาดจากโลกอย่างสมบูรณ์แบบ

ระหว่างเดินผ่านมุมขายของเก่าและของสะสมชั้นบนสุดของห้าง สายตาของพิมก็หยุดอยู่ที่แผงเล็กๆ แผงหนึ่ง ป้ายเขียนด้วยลายมือว่า “เศษภาชนะโบราณของแท้จากแหล่งขุดค้น” คนขายเป็นชายชราที่นั่งขัดเศษกระเบื้องดินเผาสีน้ำตาลอมเขียวอยู่เงียบๆ

ชั้นหนึ่งดึงดูดเธอเป็นพิเศษ — เศษภาชนะขนาดเท่าฝ่ามือ มีลายเส้นวนเป็นเกลียวคล้ายคลื่นน้ำซ้อนทับกันอยู่ตรงกลาง เป็นลวดลายที่เธอไม่เคยเห็นในหนังสือเรียนประวัติศาสตร์เล่มไหน

“หลานชอบไม่บอกไม่ถูก” ชายชราพูดยิ้มๆ “ลายแบบนี้เขาว่าเป็นของเก่า ก่อนยุคสุโขทัยรุ่งเรืองเสียอีก ยายผมเก็บมาจากคั้งน้ำยม ให้ไปเลยแล้วกัน ถือว่าเป็นของขวัญวันเอ็นทรานซ์ติด”

พิมพ์ห้าวเราะแล้วรับมันมาใส่กระเป๋าเป้โดยไม่คิดอะไรมาก แคร์ู้สึกว่ามันเท่ดีที่จะพกเครื่องรางเก่าแก่ติดตัวไปในป่า

ฟ้าครีเมเมฆสีตะกั่วขณะที่เธอเดินออกจากห้างไปยังลานจอดรถ ฝนแรกของฤดูเริ่มโปรยลงมา และไฟในลานจอดรถก็กระพริบวูบวาบก่อนจะดับสนิททั้งชั้น เสียงฟ้าร้องดังก้องพร้อมแสงสว่างจ้าที่พุ่งออกมาจากกระเป๋าเป้ของเธอเอง

พิมพ์ันเห็นแสงทองพุ่งออกมาจากเศษภาชนะในกระเป๋า ก่อนที่ทุกอย่างจะเงียบและมีดสนิท

...

บทที่ ๒ — ต้นกลางทุ่งนา

เสียงแรกที่พิมพ์ได้ยินคือเสียงนกทางเขนร้อง ไม่ใช่เสียงเบรกรถหรือแตรรถในเมือง

เธอลืมตาขึ้นมาพบว่าตัวเองนอนอยู่กลางคันนา แดดร้อนแผดเผา กลิ่นโคลนกับกลิ่นข้าวกล้าอ่อนลอยมาเตะจมูก กระเป๋ายังคาบอยู่บนหลัง โน้ตบุ๊กในมือยังปิดสนิท แต่เมื่อเปิดหน้าจอดู แบทเตอร์เต็มร้อยกลับไม่มีสัญญาณอะไรเลย แม้แต่ขีดเดียว ไม่ใช่แค่ไม่มีอินเทอร์เน็ต — มันไม่มีเสาสัญญาณให้จับเลยสักต้น

“นี่มัน...” พิมพ์ลุกขึ้นยืนอย่างงุนงง มองไปรอบตัว ทุ่งนาเขียวขจีทอดยาวสุดลูกหูลูกตา ไกลออกไปเห็นกำแพงเมืองดินอัดสีน้ำตาลแดงและคุน้ำล้อมรอบ มีผู้คนแต่งกายด้วยผ้าพันกายสีดินเผา แบกกระบุงเดินเป็นแถวเข้าออกประตูเมือง

ไม่มีสายไฟ ไม่มีเสาโทรศัพท์ ไม่มีถนนลาดยาง มีแต่ทางเดินดินและวัวเทียมเกวียนไม้

เด็กหญิงวัยไล่เลี่ยกับพิมพ์คนหนึ่งที่กำลังเกี่ยวข้าวอยู่ใกล้ๆ เห็นเธอยืนงออยู่กลางนา จึงเดินตรงมาด้วยความอยากรู้อยากมากกว่าความกลัว

“เจ้าเป็นใคร แต่งกายประหลาดนัก มาจากเมืองไหน” เด็กหญิงถาม สายตาจับจ้องไปที่กระเป๋าสตางค์ของพิมพ์

พิมพ์อีกอักหาคำตอบ เธอพยายามใช้ความรู้ภาษาไทยโบราณจากวิชาประวัติศาสตร์ที่เพิ่งท่องจำมาสอบไม่กี่เดือนก่อน ปะติดปะต่อประโยคออกมาอย่างยากเย็น

“ข้า... มาจากที่ไกลมาก ไกลจนอธิบายยาก” พิมพ์ตอบ

เด็กหญิงพยักหน้าอย่างไม่ดีใจอะไรมากนัก คนสมัยนั้นคุ้นเคยกับพ่อค้าเร่จากแดนไกลอยู่แล้ว “ข้าชื่อ อิ่มใจ เป็นลูกชาวนา หากไม่รังเกียจ จะพาเจ้าไปหาที่พักในเมืองก็ได้ ฟ้าจะมีดแล้ว”

พินมองแผนที่กระดาษในมือที่ตอนนี้ไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง แล้วตัดสินใจเดินตามอิ่มใจไป เพราะไม่มีทางเลือกอื่นใดเลย

...

บทที่ ๓ — เมืองที่กำลังก่อร่าง

เมืองที่อิมใจพาพิมเข้าไปนั้นไม่ใช่เมืองใหญ่โตลงการอย่างที่เราเห็นในภาพวาดโบราณคดี แต่เป็นเมืองที่กำลังก่อสร้างอยู่กลางคัน กำแพงดินอัดบางช่วงยังไม่เสร็จ คูเมืองบางจุดยังขุดค้างอยู่ มีผู้คนขนดินขนหินกันขวกไขว่ ป้อมไม้และเรือนเสาสูงตั้งเรียงราย ส่วนวัดกลางเมืองก็ยังเป็นเพียงเจดีย์ดินที่กำลังก่อร่างขึ้นทีละชั้น

“เมืองเราเพิ่งตั้งได้ไม่นาน” อิมใจอธิบายระหว่างเดิน “ตั้งแต่พ่อขุนท่านรวมไพร่พลขับไล่ขอมออกไปได้ ทุกคนก็ช่วยกันสร้างเมืองใหม่ให้มั่นคง จะได้ไม่ต้องขึ้นกับใครอีก”

พิมฟังแล้วขลุ่ย เธอกำลังยืนอยู่ในเหตุการณ์ที่หนังสือประวัติศาสตร์เพียงบรรทัดเดียวสรุปไว้ว่า “การสถาปนากรุงสุโขทัยเป็นราชธานี” — แต่ตรงหน้าเธอ มันคือฝุ่น เหมือ และร่างกายของคนธรรมดาที่กำลังสร้างบ้านสร้างเมืองด้วยมือเปล่า

คืนนั้นขณะพักอยู่ในเรือนของครอบครัวอิมใจ น้องชายตัวเล็กของอิมใจถูกหนามไผ่ดำที่ฝ่าเท้าจนแผลเริ่มบวมแดงและมีไข้ ยายของอิมใจกำลังจะเอาใบไม้พลามาพอกแผลตามความเชื่อเก่า พิมรีบเข้าไปห้ามอย่างสุภาพที่สุดเท่าที่จะทำได้

“อย่าเพิ่งคะ ขอน้ำต้มสุกกับผ้าสะอาดก่อนได้ไหมคะ” พิมพูด แล้วอธิบายอย่างง่ายที่สุดว่ามีสิ่งเล็กๆ ที่มองไม่เห็นทำให้แผลอักเสบ หากล้างแผลด้วยน้ำที่ต้มจนเดือดก่อน จะช่วยไม่ให้มันลุกลาม

ยายของอิมใจลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะยอมทำตามเพราะเห็นแววตามั่นใจของ
พิม เมื่อผลของน้องชายเริ่มดีขึ้นในสองวันถัดมา ความไวใจที่คนในเรือนมีต่อพิ
มก็เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

...

| บทที่ ๔ — ความรู้จากอีกฟากฟ้า

วันต่อมา พิมได้พบกับ ขุนไกร ขุนนางหนุ่มผู้ดูแลงานก่อสร้างกำแพงเมือง เขามาตามหาอิมใจเพื่อขอแรงงานเพิ่มเติม แต่กลับสนใจพิมมากกว่า เมื่อเห็นเธอใช้ไม้บรรทัดเล็กๆ ในกระเป๋าวัดระยะห่างระหว่างต้นไม้เล่นๆ ระหว่างรอ

“เจ้ารู้เรื่องการวัดระยะหรือ” ขุนไกรถามอย่างสนใจ

พิมกลืนน้ำลาย ก่อนตัดสินใจเสี่ยงเล่าเรื่องมุกฉฉาและสัดส่วนอย่างง่ายๆ ที่เธอจำได้จากวิชาคณิตศาสตร์ ไม่ใช่ความรู้ล้ำยุคอะไรมาก แต่เพียงพอที่จะช่วยให้แนวกำแพงที่กำลังก่อขึ้นตรงและมั่นคงกว่าการกะด้วยสายตาเพียงอย่างเดียว

ขุนไกรทดลองตามที่พิมแนะนำ และพบว่าแนวอิฐที่วางได้ตรงขึ้นจริง เขาจึงเริ่มเรียกพิมว่า “นางผู้รู้จากแดนไกล” ด้วยความนับถือ ทั้งที่พิมเองก็อดอดใจไม่น้อยกับฉายานี้ เพราะรู้ดีว่าตัวเองไม่ได้วิเศษอะไร เพียงแค่โชคที่ได้เรียนในยุคที่ความรู้เหล่านี้เป็นเรื่องพื้นฐาน

คำวันหนึ่ง พิมนั่งคุยกับอิมใจอยู่ริมบ่อน้ำ อิมใจถามขึ้นเบาๆ “เจ้าอยากกลับบ้านไหม”

พิมนิ่งไปครู่หนึ่ง มองดาวที่สว่างกว่าที่เคยเห็นในกรุงเทพฯ ยุคของเธอมากนัก “อยากสิ... ที่บ้านข้ามีแม่รออยู่ และข้าเพิ่งจะได้เริ่มเรียนสิ่งที่ใฝ่ฝันมาทั้งชีวิต”

“เจ้าอยากเรียนอะไร”

“อยากเป็นหมอ อยากรักษาคน” พิมตอบ แล้วยิ้มให้ตัวเอง “เหมือนที่ข้าพยายามช่วยน้องชายเจ้าเมื่อวันก่อนนั่นแหละ เพียงแต่ที่บ้านข้ามีเครื่องมือดีกว่านี้มาก”

อิมใจยิ้มกว้าง “ถ้าเช่นนั้น เจ้าก็เป็นหมอมาตั้งแต่ก่อนจะได้เรียนแล้วนี่นา”

...

บทที่ ๕ — เกลียวคลื่นใต้แสงจันทร์

เจ็ดวันผ่านไปอย่างรวดเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ พิมเริ่มสังเกตว่าเศษภาชนะใน กระเป๋าของเธอเริ่มอุ่นขึ้นทุกคืนที่พระจันทร์เต็มดวง คืนนี้เป็นคืนที่พระจันทร์ เต็มดวงพอดี และใช้ในตัวเศษภาชนะก็ร้อนจนแทบถือไม่ไหว

เธอปรึกษาเรื่องนี้กับยายของอิมใจ ผู้เฒ่าที่เห็นโลกมามากพอจะไม่แปลกใจ กับเรื่องเหนือธรรมชาติ “ของโบราณบางชิ้นมีทางของมันเอง” ยายพูดพลางจับ มือพิมไว้แน่น “หากมันเรียกเจ้ากลับ เจ้าก็ควรไปเถิด ทุกคนที่นี่จะจดจำเจ้าไว้ เสมอ”

พิมเดินไปหาอิมใจที่ลานหน้าเรือน ทั้งสองยืนมองพระจันทร์ด้วยกันเป็นครั้งสุดท้าย

“ขอบใจนะที่ช่วยข้าไว้ตั้งแต่วันแรก” พิมพูดเสียงสั่นเล็กน้อย

“ข้าต่างหากที่ต้องขอบใจเจ้า” อิมใจตอบ น้ำตาคลอ “เจ้าสอนให้ข้ารู้ว่า ความรู้ที่แท้ไม่ได้มีไว้หวัด แต่มีไว้ช่วยคนที่เรารัก”

พิมกอดอิมใจแน่นเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะหยิบเศษภาชนะออกมาจาก กระเป๋า แสงทองเริ่มพวยพุ่งออกมาจากลายเกลียวคลื่นตรงกลาง เธอหลับตาลง ปลอ่ยให้แสงนั้นกลืนกินทุกอย่างไปอีกครั้ง

...

บทที่ ๖ — กลับสู่ปัจจุบัน

พิมลึ้มตาขึ้นมาพบว่าตัวเองนอนอยู่ในลานจอดรถของห้างสรรพสินค้า ผืนที่ตกอยู่เมื่อครู่หยุดแล้ว ไฟในลานจอดรถกลับมาสว่างเป็นปกติ นาฬิกาบนมือถือนของเธอแสดงเวลาห่างจากตอนที่ไฟดับไปเพียงสิบเจ็ดนาที

เธอรีบล้างมือเข้าไปในกระเป๋าเปิดด้วยใจเต็นแรง เศษภาชนะเก๋ายังคงอยู่ตรงนั้น เพียงแต่ตอนนี้มันเย็นสนิทและมีรอยนิ้วมือเล็กๆ ติดอยู่ที่ผิวคล้ายรอยมือของใครบางคนที่เพิ่งจับมันไปไม่นาน

พิมยืนนิ่งอยู่กลางลานจอดรถที่เงียบสงัด กระเป๋าอุปกรณ์แคมป์ยังอยู่ครบ โน้ตบุ๊กก็ยังปิดสนิทเหมือนเดิม แต่ในใจของเธอกลับเต็มไปด้วยภาพจำของทุ่งนา กำแพงเมืองที่กำลังก่อร่าง และรอยยิ้มของเด็กหญิงชื่ออิมใจ

เธอไม่รู้ว่าจะมีใครเชื่อเรื่องราวนี้ไหม แต่นั่นไม่สำคัญอีกต่อไป สิ่งที่สำคัญคือตอนนี้เธอเข้าใจแล้วว่า “การตัดขาดจากโลก” ที่เธอเคยเฝฝินไว้ ไม่ได้มีความหมายเท่ากับ “การได้เข้าใจโลก” ในแบบที่เธอเพิ่งได้สัมผัสมา

คืนนั้นก่อนออกเดินทางไปป่าผาเงินตามแผนเดิม พิมหยิบเศษภาชนะออกมาวางไว้บนโต๊ะข้างเตียง มองมันนิ่งๆ แล้วพึมพำกับตัวเองเบาๆ

“ขอบใจนะ อิมใจ ข้าจะเป็นหมอที่ดีให้ได้ เพื่อเจ้าด้วย”

...

บทส่งท้าย

บางครั้งการเดินทางที่แท้จริงไม่ได้วัดกันด้วยระยะทางหรือเวลา แต่วัดกันด้วยสิ่งที่เรากลับมาพร้อมความเข้าใจใหม่ในหัวใจ พิมออกเดินทางเข้าป่าในเช้าวันรุ่งขึ้นตามแผน

เดิมทุกประการ เพียงแต่ครั้งนี้ เธอไม่ได้ไปเพื่อหนีจากโลก แต่ไปเพื่อทบทวนว่าโลกใบ
นี้ ทั้งอดีตและปัจจุบัน ล้วนเชื่อมโยงกันด้วยสายใยที่มองไม่เห็น

— จบบริบูรณ์ —

(ผลงานต้นฉบับ แต่งขึ้นใหม่ทั้งหมด ตัวละครและเหตุการณ์เป็นเรื่องสมมติ อิงบริบทประวัติศาสตร์ยุคก่อร่างสร้างกรุง
สุโขทัยเพื่อความสมจริงของฉากหลังเท่านั้น)